

ת"פ 42680/11/15 - מדינת ישראל נגד מרדיכי כהן

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 42680-11-15 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 77222/2015

מספר בקשה: 58

בפני	כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	מרדיכי כהן

החלטה

1. בפניי בקשה לפסילת מותב זה מלדון בתיק.

2. **טיעוני הצדדים :**

ב"כ הנאשם עתר לפסילת מותב זה מלשבת בדין נוכח העובדה הנטענת כי מותב זה דן בבקשת היחידה החוקרת להארכת מעצר ימים לפני כשש שנים בעניינו של הנאשם.

מנגד מתנגדת המשיבה לבקשה תוך שטוענת כי מדובר בחלוף זמן רב מאוד וממילא נחשף מותב זה בשיגרה לחומרי חקירה במסגרת הליכי הארכות מעצר ימים בבית משפט בו מכהנים שני שופטים בלבד הדנים בהליכים פליליים.

דיון והכרעה:

המסגרת נורמטיבית נוהגת :

סעיף 77א' לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד - 1984 קובע כי -

(א) **שופט לא ישב בדין אם מצא, מיזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי**

עמוד 1

ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט.

בע"פ 8672/19 דני זילברשלג נ' ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין בתל-אביב, פורסם במאגרים המשפטיים (5.2.2020) שב בית המשפט העליון (כב' הנשיאה א' חיות) ועמד על ההלכה הנוהגת לעניין פסלות שופט אשר דן בהליכים קודמים בעניינו של בעל הדין :

5". לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו באתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. העובדה ששופט דן בתיק אחר בעניינו של המערער היא כשלעצמה אינה מקימה עילה לפסילת המותב, למעט במקרים חריגים שבהם נקבעו בהליך הקודם ממצאי מהימנות ברורים או שבית המשפט נחשף לחומר שלאור טיבו ועוצמתו לא יוכל להשתחרר ממנו בהליך החדש שבו הוא יושב לדין (ראו: ע"פ 8091/17 ארביב נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה אשדוד, פסקה 7 (23.10.2017)). בעניינו לא ביסס המערער את הטענה כי עצם ניהול ההליך בפני המותב שדן בהליך המשמעותי הקודם מקים חשש ממשי למשוא פנים. זאת בפרט לנוכח העובדה שכל אחד מההליכים נוגע למתלוננים שונים ולתשתית עובדתית שונה".

עוד קבע בית המשפט העיון בע"פ 1934/17 עבידיה פאלח נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים (27.3.2017) כי עצם חשיפת המותב להרשעותיו הקודמות של הנאשם אינה כשלעצמה עילה לפסלות המותב מלשבת בדין :

6". הוראת סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובעת כי המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים. ערעור הפסלות אינו המקום להשיג על קבילותן של ראיות או על מנהגיו של בית המשפט קמא. בעניינו השאלה המצריכה הכרעה היא האם חשיפתו של המותב לתיקי הרשעותיו הקודמים של המערער מעלה חשש ממשי למשוא פנים. לשאלה זו עלי להשיב בשלילה. בהלכה הפסוקה נקבע כי "עצם חשיפתו של שופט מקצועי לחומר ראיות בדבר עברו הפלילי של נאשם הנידון בפניו אינה פוסלת אותו, [כשל] עצמה, מליישב בדין" (ע"פ 5133/02 עכאווי נ' מדינת ישראל (3.7.2002)). חשיפה להרשעות קודמות של נאשם לא תהווה עילת פסלות במיוחד "במקרה בו המידע על ההרשעות הקודמות הינו חלק ממרכיביה של העבירה, ולכן מופיע בכתב האישום" (ע"פ 5959/99 פרושינובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (14.9.1999)); יגאל מרזל דיני פסלות שופט 304-302 (2006)). במקרה דנן הרשעתו הקודמת של המערער מהווה מרכיב באישום כנגדו ועובדותיה רלוונטיות להכרעתו. בנוסף, המערער לא הבהיר מדוע לגישתו עיון בתיקיו הקודמים עשוי היה לנעול את דעתו של המותב כנגדו בתיק הנוכחי. לפיכך, ובהתאם להלכה הנזכרת, מצאתי כי חשיפתו של בית המשפט לתיקיו הקודמים של המערער אינה יוצרת כשלעצמה חשש למשוא פנים."

מקרה דומה נדון בבית המשפט העליון בתיק ע"פ 8744/16 צנטולי קיטובני נ' מ"י, פורסם במאגרים המשפטיים

(23.11.2016). במקרה זה פסק בית המשפט העליון פסיקתו אשר מצאתי כי דומה למדי בנסיבותיה ומסקנותיה גם למקרה שבפני :

7. מסה משמעותית כזאת לא הצטברה בענייננו. בית המשפט גזר את דינו של המערער, לפני כשנה, על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן בהתאם להסדר טיעון שגובש בין הצדדים, ומבלי שהתקיים דיון הוכחות. מעיון בגזר הדין שניתן בהליך זה, ניכר כי לא נקבעו בו קביעות מהימנות ביחס למערער או נבחנו ראיות. גזר הדין התמקד אך בסוגיות של קביעת מתחם הענישה ההולם וקביעת הענישה בתוך המתחם, ביחס לעבירות בהן הורשע המערער ובהתאם לנסיבות עניינו. לא ניתן ללמוד מגזר הדין על חשש ממשי כי נעלה דעתו של המותב בעניינו של המערער או כי ינהג כלפיו במשוא פנים.

8. יתרה מכך, בית המשפט עצמו ציין בהחלטתו בבקשת הפסלות כי אינו זוכר את עברו הפלילי של המערער, וכי ככל שיידרש בהליך הנוכחי לשאלת קביעת האשמה, יעשה כן על יסוד הראיות שיונחו בפניו בלבד, תוך התעלמות מההרשעה מושא ההליך הקודם. לא למותר לציין בהקשר זה כי המערער עצמו הוא זה שבחר להציג בפני בית המשפט באופן מפורט את העונשים שהוטלו עליו במסגרת גזר הדין ואת תוצאות הערעור על גזר הדין.

9. גם אם מעורבות בית המשפט בתיקו הקודם של המערער נטע בלב המערער חשש סובייקטיבי בדבר משוא פנים, אין בחשש זה כדי לפסול את בית המשפט מלישב בדיון. המבחן הנקוט בידינו הוא מבחן אובייקטיבי של משוא פנים בניהול המשפט (ראו למשל: ע"פ 4304/13 זמיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (27.6.2013)), ולא שוכנעתי כי מתקיים בענייננו חשש ממשי למשוא פנים מעין זה. ממילא, כלל הוא כי "בית המשפט שלנו הוא בית משפט בו מכהן שופט איש מקצוע ולא חבר מושבעים, וכל שופט יודע אל-נכון שהרשעה בעבירה בעבר אינה ראייה כלשהי לביצוע עבירה נוספת אחרת, וכי יש להוכיח כל אשמה בכל תיק מעבר לכל ספק סביר" (ע"פ 299/94 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.2.1994)).

מן הכלל אל הפרט :

לאחר שעיינתי בבקשה וטעמיה ובתגובת המשיבה מצאתי כי דין הבקשה להידחות וזאת מן הטעמים הבאים :

ראשית, גם על פי הבקשה חלף פרק זמן של כשש שנים מעת הדיון בבקשה להארכת מעצר הנאשם ועד הגשת הבקשה.

שנית, הדיון האמור לעיל לרבות תוכנה של החלטת בית המשפט בבקשה להארכת מעצר הימים אינם זכורים כלל למותב זה ולצורך מתן החלטה זו אף נמנעתי מלעיין בשנית בהחלטה הנ"ל.

מכאן כי גם אם תיאורטית נחשף בית המשפט למסה קריטית של חומר החקירה בעת דיון בבקשה להארכת מעצר ימים (ואין בידי לקבוע כי כך הדבר) הרי שחומר חקירה זה אינו זכור כלל למותב זה אשר דן מאז בעניינם של מאות, אם לא אלפי חשודים אשר התבקשה בעניינם הארכת מעצר לצרכי חקירה, שחרור בתנאים, הגשת כתב האישום ועוד.

שלישית אך לא עיקרית, הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, בחלוף מספר שנים שעה שהתיק הועבר לשמיעה בפני מותב זה ביום 21.1.18, התיק הותלה מספר פעמים מפאת אי התייצבות הנאשם לדיונים, הנאשם הגיש מספר בקשות להעברת מקום הדיון בבית המשפט העליון אשר נדחו ולא הוצגו בפני טעמים אשר יניחו את הדעת לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה כיום.

לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לעיון הצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ב, 30 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.